

ENTREVISTA A CASIMIR GÒDIA

“Al món del bàsquet hi ha un lloc per a tothom”

Aquesta és la segona vegada que entrevistam a en Casimir Gòdia a l'Sportulis, la primera va ser a l'any 2002. El passat mes d'abril en Casimir va deixar la presidència del club de bàsquet d'Esportes després de 12 anys al càrrec, per això pensam que és un bon moment per tornar a fer una xerrada amb ell, recordar tots aquests anys al capdavant del club i, en certa manera, unir-nos a la resta d'homenatges que ha rebut als últims mesos.

- Per les persones que no et coneixen o que no llegiren l'anterior entrevista, ens pots explicar com acaba un sabadallenc vivint a Esportes i implicant-se tant a la vida esportiva del poble?

El 1981 vaig venir a Mallorca a fer la “mili” i, per circumstàncies vaig decidir quedar-me aquí; després de viure a Palma i Alaró em vaig instal·lar a Esportes. Vaig començar a anar per les escoles a fer alguns llançaments i n'íciar, la coordinadora esportiva en aquell moment, em va demanar si volia col·laborar amb el club de bàsquet, i així vaig començar a entrenar uns al·lots que l'any següent, la temporada 1997-98, es varen federar. L'any següent, un grup de gent històrica del bàsquet a Esportes: Toni Aulí, Toni Martí, Jaume Busquets, Chema Palà... em varen demanar si volia estructurar el club i accedir a la presidència. En aquell moment era precis fer una passa més i que els jugadors es dediquessin a jugar i al mateix temps hi hagués una junta que s'encarregués de la resta de tasques.

- En tots aquests anys, has sentit en algun moment que treballaves tot sol? Perderes la motivació en algun moment?

No, en aquests 12 anys, a totes les fases per les que hem passat, sempre hi ha hagut gent que ha col·laborat de manera molt activa. Per això, precisament, el bàsquet Esportes ha pogut arribar a on és ara. Encara que estigués al capdavant, sempre hi ha hagut molta gent treballant al darrera. S'ha de destacar especialment la tasca del grup que ara continua a la Junta, amb n'Aina Aguiló al capdavant.

- La immillorable situació que ha viscut i està vivint aquest esport a Espanya, i el paper que estan desenvolupant jugadors mediàtics com Gasol o Rudy, creus que, indirectament, us està beneficiant? Notau que els nins agafen de referent aquests jugadors? Comparteixes aquesta visió?

Si, gràcies a aquestes figures hi ha hagut un gran suport per part dels mitjans de comunicació, tant audiovisuals com premsa escrita. El futbol segueix sent el primer esport nacional però, sobretot a les últimes generacions, hi ha molta gent enganxada al bàsquet.

Si que pot ser hi ha una cosa negativa, aquests referents de grans jugadors i el món espectacular de l'NBA, on es fan tantes coses estrafolàries i sensacionals, alhora de formar jugadors, a vegades això no ajuda. Moltes vegades els nins i nines volen fer mates i jugades espectaculars quan és molt més senzill i efectiu fer un passe picat o tirs normals i corrents. Amb els anys segur que arribaran a fer mates, però els primers anys no saben fer-ho i es poden frustrar.

- Durant aquests 12 anys has treballat i compartit esforços i alegries amb molta gent, recordes a algú especialment?

La llista seria llarga i no voldria deixar-me a ningú. Molta gent ha fet feina i està fent feina pel bàsquet.

M'agradaria recordar especialment a en Macià Puigserver. Ell va estar a la Junta una temporada i voldria destacar que era una persona de presència molt habitual en el club. En Macià solia guaitar a casi tots els entrenaments, estava al corrent de la vida del club, participava en els desplaçaments, va ajudar molt en tots aquests aspectes. També a na Xisca Llabrés i a na Eva Girón, així com els germans Marc i Àngel Gil Bonnin que ens deixaren de forma tràgica.

Crec que és molt important que, sempre en la mida de les possibilitats de cada un, els pares i les mares vinguin als entrenaments. Si poguessin venir habitualment als entrenaments recolzarien molt més les decisions dels entrenadors, podrien veure el comportament, l'actitud, etc. dels jugadors durant la setmana, i després podrien entendre millor el perquè uns juguin més vegades.

Des d'aquí, i sempre que sigui factible, m'agradaria animar als pares i mares que algun dia, ja sé que no sempre és possible, vinguin a veure els entrenaments i no únicament els partits.

- Ens pots fer una valoració retrospectiva, des de la primera temporada que accedires a la presidència fins a la temporada actual, de l'estat del bàsquet i la seva incidència en els joves i nins /nines del poble d'Esportes?

La primera temporada varem tenir 4 equips, pràcticament no havia equips de nins i nines petits. Afortunadament, passats aquests 12 anys, podem dir que hi ha uns 15 o 16 equips per temporada i que un poble relativament petit com Esporles pugui tenir, pràcticament, totes les categories representades és molt important.

- A l'anterior entrevista que et feren en Toni Aulí i en Toni Martí el 2002, els digueres que tenies la intenció d'estar tres anys més com a president, quin motius tan portat a estar-ne 6 més al càrrec?

L'últim quadrienni era intenció meva no haver seguit ni com a president ni com a directiu però, previ a la convocatòria de eleccions, es van fer unes reunions per valorar i sospesar el nivell d'implicació i d'aportació de la gent que pogués tenir ganes de accedir al càrrec i la veritat que les reunions foren ben poc concorregudes.

En general, la gent quan surt la paraula president s'espanta, per estar a la Junta i per col·laborar sempre i sol haver voluntaris però alhora d'assumir aquest títol és quan ja és més difícil decidir-te. La gent té la sensació que adoptar aquest càrrec implica unes responsabilitats que no deixen de ser les mateixes que un tresorer o secretari.

A les anteriors eleccions va passar un poquet això, i vaig decidir tornar a presentar-me jo.

- Fa poc més d'un mes que hi ha hagut eleccions a la junta directiva del club de bàsquet, per què no t'has presentat a la reelecció?

Sempre he defensat que cap entitat, organisme, club, administració... ha d'estar massa anys amb la mateixa persona al capdavant, perquè moltes vegades, sense voler-ho, indueixes al monopensament. Aquest canvi és necessari perquè els clubs i les persones evolucionin. Per això, penso que és necessària una renovació periòdica. En el meu cas ha estat un període molt llarg, 12 anys.

La nova Junta, té moltes ganes de fer feina i, segurament prioritzaran altres aspectes tan o més necessàries pel club.

- Quin creus que ha de ser el camí que ha de seguir el club, per a què el seu creixement i potenciació siguin òptimes?

Com totes les associacions i activitats que es fan al poble, és necessari que hi hagi un fort suport per part dels esporlerins i esporlerines. Pens que aquest suport moltes vegades hauria de sorgir d'una forma més real i verídica, és a dir, m'agradaria que qui pot ajudar a qualsevol institució del poble es dirigeixi a les persones que estan al capdavant i ofereixi l'ajuda. A vegades les persones que estan liderant aquests grups tenim la sensació d'estar obligats a passar bacina i a cercar ajuda tot el dia, pens que hauria de ser la mateixa ciutadania qui hauria d'oferir-se i demanar quina col·laboració pot fer per ajudar a l'entitat que li interessa. A vegades això és tant senzill com fer-se soci i aportar 15 euros a l'any.

En el moment que el club tingui una base social important, li permetrà tenir una solvència econòmica sòlida. En aquest moment de crisi hi ha pocs patrocinadors que puguin ajudar econòmicament i això fa que el club es ressenteixi. A vegades valen més mil formigues amb una petita aportació que no el gran espònsor que enlluerna i el dia que aquesta empresa fa fallida el projecte se'n va a terra.

La meua idea de club sempre ha estat un club amb molta base social i crec que s'ha de treballar per aquí. S'hauria de fer un esforç, sobretot per part dels pares i nins, perquè el poble tingui una forta presència al bàsquet.

- Quins records més entranyables, conservaràs en la teva memòria de les temporades que fores president?

Si home... els records més bonics deportivament són els èxits que hem tingut, sobretot a aquests darrers anys el grup de les nines que ha fet subcampionat de Balears, fa dues temporades de mini i que enguany han fet terceres de Mallorca. Aquest fet és tot un èxit per un poble com Esporles. També el grup d'iniciació que ha fet campió de Mallorca.

Llavors també record de forma molt especial el primer any que amb el grup de cadets masculins varem muntar un intercanvi amb un equip de Sabadell i férem un cap de setmana molt profitós allà, anàrem a jugar, a veure el Barça de bàsquet, el Barça de futbol... Per contactes aconseguirem que fos gratuït i va ser una molt bona experiència. Se n'han fet d'altres, l'any passat les nines infantils feren un intercanvi amb un club de Castellar del Vallés, un altre any es va fer amb el Jovent d'Alaior.

Aquestes coses són uns dels temes que, probablement, aquests darrers anys degut a l'acumulació de feines no ens hi hem dedicat i hauríem de tornar a posar en marxa, perquè són sempre experiències molt enriquidores.

- Estam segurs que, encara que no siguis president, seguirà vinculat al club. Si és així, quines funcions tindràs?

Doncs si, la Junta m'ha demanat que segueixi vinculat i jo he dit que si. D'alguna manera la meua feina serà la del "xicot per a tot", estic disposat a fer qualsevol tipus de col·laboració. Primerament, em dedicaria

a la coordinació administrativa del club. Programar horaris de pista, d'entrenament, coordinar el tema arbitral, recuperar els intercanvis amb altres clubs... No seria exactament un director tècnic però coordinaria tots aquets temes.

- Ara fa anys tres t'entregaren el premi Filadora que pretén premiar les persones que han destacat a la vida social i esportiva del poble, de fet era el primer any que s'atorgava i fores escollit per unanimitat. Què va significar per tu?

La veritat és que em va fer molta il·lusió. A part de que l'estàtua en si és una peça que m'agrada i li trobo un encant especial, té una volumetria molt correcta. Hi ha un tema de reminiscències originàries, ja ho vaig dir quan vaig recollir el premi, jo vinc d'una ciutat industrial que es pot relacionar molt amb Esportles. Sempre és agradable que, des de el punt de vista de col·lectiu de poble, es reconeixin les bones intencions que té un per la vida del dia a dia. Sempre he dit que s'hauria de començar a pensar que la Banda, el bàsquet o el futbol són ONG's, últimament s'ha posat de moda aquesta paraula i sembla que vesteix més si et poses aquestes sigles al davant, però moltes vegades, una associació o un club és tant o més important i necessari que moltes ONG's.

- La nostra sensació és que ets una persona molt estimada al poble i, sobretot, per tots els nins i nines que han passat pel club de bàsquet, comparteixes aquest sentiment?

Si, crec que si. Jo sempre he estat molt infanter i a Catalunya ja vaig estar 8 anys com a coordinador de l'Escola Pia de Sabadell, tenc molts bons records d'aquella època i molts dels col·laboradors de llavors ara són persones importants, com per exemple el representat den Navarro, representats d'altres jugadors de bàsquet, representats de jugadors de futbol, metges... El tema relacions humanes és fonamental a la vida i ara, quan després de 25 anys, es segueixen telefonant els antics companys m'omple de satisfacció. En totes aquestes relacions humanes el bàsquet, i l'esport en general, ajuda molt.

- Per acabar, vols afegir alguna cosa?

A la nova Junta m'agradaria dir-los que estic ben segur que faran molt bona feina perquè hi ha gent molt treballadora i en ganes de tirar endavant.

També vull fer una crida que si hi ha gent nouvinguda al poble que hagi estat vinculada amb el bàsquet que comparegui per l'institut, que hi serà ben rebuda, ja sigui per entrenar, per col·laborar amb la junta o per qualsevol altre tasca. Que no els hi faci vergonya, perquè al món del bàsquet hi ha un lloc per a tothom i per a tots els colors. Al seu moment vaig aparèixer jo i vaig col·laborar i ara que el poble és cada vegada més universal i global, qualsevol ajuda serà ben rebuda.